

Egy alvó ügynök ébredése

A teremtés koronája

Alvó ügynök vagyok. Fegyelmezetten mindig arra vártam, hogy eljön az idő, amikor felébredzenek, aktivizálnak. Feladatot kapok, bonyolultat, netán veszélyeset vagy legalább jelentést kell írnom a már megszerzett vagy megszerzendő tapasztalatokról.

Vártam türelmesen, mivel tudván-tudtam, hogy az alvónak telepített ügynök egyik fő erénye a türelem. Beilleszkedni, szürkének maradni, nem kitűnni semmivel. Létezz úgy, mint egy lennél a sok közül. Soha semmi körülmények között ne áruld el magad, még a közvetlen melletted létezőkben se merülhessen fel a gyanú, hogy nem közülük való vagy.

Ez a készenléti állapot főleg a kezdeti időszakban nem volt kellemetlen. Gyűjtöttem, gyűjtögettem a megfigyeléseket, felkészültem, hogy az aktivizálásom pillanatában majd hibátlanul oldjam meg a kapott feladatokat. Ám az utasítás, a parancs kiesett. Mindmáig meg sem érkezett. A szolgálati időm pedig lassacskán lejár. Földi idővel mérve immár idestova nyolc évtizede tartózkodok a telepítéskor számomra kijelölt területen. Restellem, de be kell vallanom, hogy éberségem lankad és egyre fáradékonyabb vagyok. Az alvó ügynök egyre többet szundikál és egyszer csak úgy elalszik, hogy küldetésének semmi hasznát nem vették. Talán csak egy adminisztratív hiba történt és az én telepítésem tökéletesen fölöslegesnek és haszon nélkülinek bizonyul.

Nem ismerem küldőim szándékát. Igazából küldőimet sem ismerem. A konspiráció hibátlanul működött. Nem kötötték az orromra (bocsánat a környezetemben használt vulgáris kifejezésért), nem informáltak arról, hogy rajtam kívül még mikor, hová és hány titkos ügynök telepítésére került sor.

Engem alighanem egy nem kellő gondossággal kiválasztott szelvénybe küldtek, amelynek lakói nem csinálták, csupán csak elszenveték a történelmet. Volt ugyan nyolc olyan nap, amikor e térség lakói, megeléglvén az őket ért sok-sok gyötrelmet, megaláztatást, megpróbálták másként létezni, de próbálkozásuk kudarcba fulladt. Mire jelenthettem volna, már-már a szerzett tapasztalataimat megtarthattam magamnak.

Szolgálatom végeztével illenék zárójelentést készíteni. Csakhogy alvó ügynökként nem rögzíthettem, nem rendezgettem tapasztalataimat. Ezek aztán jócskán összetorlódtak, és akkor sem tudnám áttekinthetően, hitelesen rögzíteni mindazt, amit megfigyeltem, ha a konspirációs szabályok ezt lehetővé tennék.

Gondolom – a többi ügynök, akit a megfigyelt bolygó jelentősebb pontjaira telepítettek, elegendő információval szolgált és szolgál –, semmi szükség arra, hogy én is jelentsek. Mégis úgy vélem, hasznos lehet, ha mellőzve a talán értékesnek vélt részleteket, röviden és fegyelmezetten összefoglalom a legfontosabbnak vélt megfigyeléseimet, amelyeket a Föld nevű bolygón, az itt élő, embernek nevezett lények

között tartózkodva szereztem. Mivel feladat, megbízatás nélkül, alvó ügynökként viszonylag hosszú időt (az ő időszámításuk szerint nyolc évtizedet) töltöttem társágukban, megpróbáltam úgy élni, mintha közülük való lennék. Néha már-már megfeledkeztem küldetésemről. Nem sok hiányzott ahhoz, hogy azonosuljak velük: elvegyüljek, beolvadjak. Mindig ügyeltem arra, ne vonjam magamra a figyelmet. Próbáltam mennél élménygazdagabban tölteni szolgálati időmet, létezni a jelenben s közben kutatni a múltat, felmérni a jövő útjait és útvesztőit.

Az ember bajban van. Az ember nagy bajban van. Kicsúszik lába alól a bolygó. Végleg megbicsaklott az a ritka csodálatos karrier, amely számára megadatott. Mikor volt számára az aranykor? Talán akkor, amikor még azt hitte, hogy a föld egy nagy lapos tányér, hogy az ég egy pompás kupola s a csillagok az ő gyönyörködtetésére ragyognak odafenn.

Elhitte, elhitette magával, hogy vannak a világ sorsát igazgató lények, de ezek időnként testet öltve közöttük bóklásznak s még az egy igaz isten is égő csipkebokorból kiabálja ki óhaját-sóhaját. Miatta történt minden, ő a világ középpontja, értelme, ő a teremtés koronája.

Ám a tudás fájáról leszakajtott almának egyre keserűbb lett a leve. A millió fényévekre levő fekete lyukakkal tarkázott világmindenségben a föld gubaccsá, az ember pondróvá zsugorodott.

Megismervén a saját, a majmok, no meg a naponta zabált sertések DNS spirálját, rá kellett, hogy döbbenjen: a teremtés koronája egy olyan emlősállat, amely a szaporodás szándéka nélkül, sőt azt okosan kizárva, kedveli és keresi mindenhol, minden időben, mindenkivel, minden módon a párzás élvezetét.

Az agyvelő, az ész, a tudás, a tudomány. Egy szerencsés vagy szerencsétlen nyitás után az ember megcsinálta önmagát. Birtokába vette a bolygóját. Vagy csak elhitette önmagával, hogy birtokába vette. Lát előre, és lát hátra, múltra és jövőbe. És már nem csak a személyes elmúlás bizonyosságának terhét kell elviselnie. De egyre fenyegetőbben jelenik meg a nagy közös kipusztulás réme is. Nem kell megvárni, amíg kihűl a nap. Gyors megoldást kínálnak a feltalált tömegpusztító fegyverek. Nem kell háború a végső megoldáshoz, a természet adta tartalékok felélése, a levegő, a föld, a vizek elfertőzése bár lassabban, de ugyanarra az eredményre vezet.

Kérdés, hogy az ember eltűnése után lehet-e még valamit kezdeni az elrongált bolygóval. Talán hosszú pihentetés után meg lehet majd próbálni.

Gondolom, hogy a jelen állapotokat és a várható fejleményeket nem az én kéretlenül készített zárójelentésem tárta fel. Jobb helyekre telepített és aktivizált kollegáim ettől részletesebb és pontosabb képet rajzoltak. Egy alvó ügynök nem versenyezhet azokkal, akiknek módjukban áll a folyamatos információszerzés.

Jelentésemhez csatoltam kérelmemet az aktív állományból való elbocsátásomról. Amennyiben erre mód és lehetőség van, nyugállományba helyezésem után is szeretnék az eddigi állomáshelyemen tartózkodni. Lehet, hogy az elmondottak után nem tűnik indokoltnak, de megkedveltem a környezetemben található emberi lényeket. Meg amíg el nem közelg a végső pusztulás, meglehetősen kellemes tartózkodási hely ez a Föld nevű bolygó.